

Οι Locomondo είναι μια ιδιαίτερη περίπτωση μπάντας. Όχι μόνο για το γεγονός ότι χάρισαν ελληνικό στίχο σε ένα μέχρι πρότινος άγνωστο στο εγχώριο κοινό είδος όπως η reggae, όσο για την ελληνική πνοή που έδωσαν σε αυτή την ξενόφερτη μουσική. Να τραγουδάς και να χορεύεις με τον πόνο σου. Κάπως όπως στα στενοσόκακα του Kingston, από όπου ξεπήδησαν οι ωραιότερες reggae μελωδίες.

Το τραγούδι τους «Πίνω μπάρφους και παίζω pro» έγινε ο απόλυτος beach-bar ύμνος του περσινού καλοκαιριού, ενώ αυτές τις μέρες είναι μόνιμοι θαμώνες στο top 10 του ελληνικού billboard χάρη στο soundtrack που έγραψαν για την ταινία «Γαμήλιο Πάρτι». Το συγκρότημα που έκανε disco hit τη «Φραγκοσυριανή» εξηγεί τι σχέση έχει το ρεμπέτικο με τη reggae και μας κάνει να ετοιμάσουμε βαλίτσες για Τζαμάικα.

Λύστε μου μια απορία. Σε τι επίπεδο έχετε φτάσει στο ProEvolution Soccer;

Το PES 8 δεν το έχουμε αγοράσει ακόμα, αλλά το παίζουμε σε σπύτια φίλων. Επιπέδου Champions League είναι ο βιολιστής και ο τρομπονίστας, γιατί ως σολίστες έχουν πάρα πολύ καλό χειρισμό. Οι υπόλοιποι τα πάμε αρκετά καλά. Προκαλούμε οποιονδήποτε θέλει.

Φαντάζομαι ότι η αναφορά στους μπάρφους ξεσήκωσε αρκετές αντιδράσεις

Το κομμάτι «Πίνω μπάρφους και παίζω pro» είναι η περιγραφή μιας κατάστασης που κανείς μας δεν περίμενε να εκφράζει τόσο πολύ κόσμο. Αλλά γενικότερα το θέμα των ναρκωτικών σηκώνει μεγάλη κουβέντα.

Είστε υπέρ της αποποινικοποίησης;

Δεν θα απαντήσουμε εμείς σ' αυτό, αφού δεν είμαστε ούτε γιατροί ούτε δικηγόροι. Αυτοί θα πρέπει να επανεξετάσουν το θέμα για το κατά πόσο βλαβερές είναι κάποιες ουσίες. Αυτό βέβαια ισχύει και για άλλα, όπως το αλκοόλ και το τσιγάρο, τα οποία ευθύνονται για εθισμούς, θανάτους και βίαιες συμπεριφορές, αλλά αντιμετωπίζονται διαφορετικά.

Αηλαδή πρέπει να απαγορευτεί και το αλκοόλ;

Δεν λέμε αυτό. Απλώς, αν πραγματικά θέλουμε να προστατέψουμε τα νέα παιδιά από τους κινδύνους των ουσιών, να μην το κάνουμε με δυο μέτρα και δυο σταθμά. Πάντως, για να ξεκαθαρίσουμε τη θέση μας, εμείς είμαστε ένα σχήμα που υποστηρίζει τον έρωτα, τη ζωή και τη κοινωνικότητα.

Γι αυτό επιλέξατε το reggae ρυθμό, που είναι χαρούμενος, για να περάσετε τα μηνύματά σας;

Όλοι μας από παλιά αγαπούσαμε τη reggae. Αλλά συγχρόνως ο καθένας μας είχε και διαφορετικά ακούσματα. Δεν είμαστε ένα reggae συγκρότημα, αλλά ένα ελληνικό συγκρότημα με reggae και

ska επιρροές. Τα παραδοσιακά στοιχεία που προστέθηκαν στον τελευταίο δίσκο μας οδήγησαν πάλι σε άλλα μονοπάτια συνθέτοντας το δικό μας χαρακτηριστικό ήχο.

Δεν φοβηθήκατε ποτέ ότι ο ήχος σας θα ήταν ξένος για τα ελληνικά δεδομένα;

Όχι, αλλά το σκέφτηκαν άλλοι για εμάς. Ωστόσο κάναμε αυτό που πραγματικά θέλαμε, μας ευνόησε η τύχη και φτάσαμε εδώ που είμαστε σήμερα. Ίσως τελικά να εμφανιστήκαμε τη στιγμή που ο κόσμος είχε ανάγκη να ακούσει αυτά που εμείς θέλαμε να πούμε.

Το στίλ των τραγουδιών σας είναι αρκετά χιουμοριστικό. Αυτό δεν θεωρείτε ότι λειτουργεί εις βάρος των μηνυμάτων σας;

Οι στίχοι έχουν να κάνουν με σοβαρά θέματα τα οποία παρουσιάζονται με χιουμοριστικό τρόπο. Οι αντιδράσεις του κόσμου σ' αυτό είναι συνήθως τόσο θετικές, που μας επιβεβαιώνουν ότι πετυχαίνουμε το σκοπό μας. Το ζητούμενο είναι να αποπνέουν οι στίχοι αισιοδοξία και δύναμη, γιατί έτσι κάνουν καλό σ' αυτόν που τους ακούει.

Πιστεύετε ότι η reggae μουσική ταιριάζει στην Ελλάδα;

Φυσικά. Αν το μελετήσεις, θα δεις ότι η reggae και το ρεμπέτικο μοιάζουν μεταξύ τους. Και τα δύο δημιουργήθηκαν μετά από βίαιη κατανομή πληθυσμών το ρεμπέτικο όταν χρειάστηκε οι Έλληνες να αφήσουν τη Μικρά Ασία και η reggae με το σκλαβοπάζαρο των μαύρων από

την Τζαμάικα. Ακόμα, και στα δύο μουσικά είδη βλέπεις χρήση διάφορων καταπραϊντικών μέσων, ενώ και τα δύο άνθισαν στο περιθώριο.

Αισθάνεστε ότι σας αποδέχτηκε εύκολα το ελληνικό κοινό;

Μπορεί. Δεν αντιμετωπίσαμε κάποιο ιδιαίτερο πρόβλημα και πλέον νιώθουμε ότι η σχέση μας με τον κόσμο είναι κάπως ερωτική! Ίσως να οφείλεται και στο γεγονός πως ό,τι κάναμε ήταν αληθινό, δεν πουλήσαμε ποτέ κάτι άλλο.

Όμως ακόμα πιο εύκολα σας αποδέχτηκαν στο εξωτερικό. Πώς καταφέρατε από τόσο νωρίς να γίνετε γνωστοί σε άλλες χώρες;

Αυτό που εδώ μοιάζει παράξενο, στο εξωτερικό είναι συνηθισμένο. Η reggae σκηνή στη Γαλλία, στη Γερμανία και στην Ολλανδία έχει το στίχο τής κάθε χώρας εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Άρα δεν τους έκανε εντύπωση που κάποιοι Έλληνες παίζουν reggae στα ελληνικά.

Πόσο σημαντικό ήταν το ταξίδι στην Τζαμάικα;

Ήταν μια εμπειρία ζωής για όλους μας. Συνεργαστήκαμε με ανθρώπους που θεωρούνται «πατέρες» της τζαμαϊκανής μουσικής, όπως ο Vin Gordon.

Ποια εικόνα σάς έχει μείνει χαραγμένη στο μυαλό;

Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ την άφιξή μας στην Τζαμάικα, όπου εξαιτίας ορισμένων παρεξηγήσεων βρεθήκαμε για 3 ώρες στην αστυνομική διεύθυνση του αε-

ροδρομίου. Ήμασταν σε ένα άθλιο δωμάτιο, χωρίς νερό, και από πάνω μας υπήρχαν αφίσες καταζητούμενων!

Τι σας εντυπωσίασε περισσότερο στην Τζαμάικα;

Ένα βράδυ πήγαμε σε ένα πάρτι σε μια ιδιωτική παραλία, στη μέση του πουθενά. Η παραλία ήταν εκπληκτική και η θάλασσα μαγική, όπως αυτές που βλέπεις σε ταινίες. Κι όταν φτάσαμε είδαμε ένα συγκρότημα κρουστών, από περίπου 30 μουσικούς, να παίζουν πάνω σε μια ξύλινη προβλήτα. Ο ήχος τους ήταν ό,τι πιο έντονο έχουμε ακούσει.

Τι πιστεύετε ότι εντυπωσίασε περισσότερο τους Τζαμαϊκανούς βλέποντάς σας;

Το γεγονός ότι μας είδαν. Σκέψου ότι εμφανίστηκαν ξαφνικά 14 λευκοί που έλεγαν ότι παίζουν reggae. Και μάλιστα κρατώντας μπουζούκι! Σαν να βλέπεις 14 μαύρους να έρχονται στην Ελλάδα και να λένε ότι παίζουν ρεμπέτικο.

Ποιο είναι το μέλλον της reggae στην Ελλάδα;

Δεν ξέρουμε. Ό,τι κι αν συμβεί όμως, αυτό που μας ενδιαφέρει περισσότερο είναι να αφήσουμε το δικό μας στίγμα σε όλο αυτό το μουσικό κίνημα.

Πώς βλέπετε τους Locomondo σε ένα χρόνο από τώρα;

Κανείς μας δεν ξέρει. Είμαστε απρόβλεπτοι σε όλα μας. Εδώ πήγαμε στην Τζαμάικα για να ηχογραφήσουμε χωρίς να έχουμε κλείσει studio. Το μέλλον είναι αβέβαιο, άρα λαμπρό.

Rasta la vista baby:

Ο τρελός κόσμος των Locomondo